

PHẠM LÊ AN

Tình
Mơ

Tình
Thoa

Tình mơ Tình thu

Phạm Lệ An

tình mơ
tình thu

phạm lệ an

bìa: *M.C.P*
nguồn: *Internet*
trình bày: *Muôn Phương*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

tình mơ
tình thu

PHẠM LÊ AN

MỤC LỤC

1. Tình mơ	9
2. Tình Thu	28

TÌNH MƠ

Tiếng đàn ông trả lời bên kia đầu dây khiến Tuấn hơi khựng lại. Chàng nghĩ mình đã gọi sai số vì ở nhà Đan, Tuấn biết chỉ có Đan và Austin, cậu nhóc 12 tuổi con trai nàng...

– Allo???

Tuấn đành phải ngáp ngừng lên tiếng:

– Thưa... có phải nhà cô Đan không ạ?

– Dạ đúng rồi anh, nhưng Đan đang có chuyện bận nên không có nhà, xin lỗi anh có thể cho biết quý danh để tôi nhắn lại với Đan...

Tuấn ngạc nhiên, như vậy anh chàng này lại là ai đây, nghe cách nói thì như thân thiết với Đan lắm. Mà Đan bận gì sao mới sáng sớm đã không có nhà. Trăm ngàn câu hỏi xoay trong đầu Tuấn nhưng chẳng lẽ lại đi hỏi gã đàn ông mà chàng không biết là ai kia sao, mà dẫu cho có hỏi chưa chắc hẳn đã trả lời. Một ý nghĩ lóe lên, Tuấn nói nhẹ:

– Tôi tên Tuấn, bạn của Đan... Austin đã thức chưa hở anh? Tôi có thể nói chuyện với cháu được không?

Tuấn cười thầm, gián tiếp chàng cũng đã “trả miếng” cách nói chuyện có vẻ “thân mật” của hẳn đối với Đan bằng

cách cho hẳn biết chàng cũng hiểu rõ thói quen hay thức khuya và dậy muộn của Austin. Người bên kia im lặng chút xíu rồi nói:

– Anh chờ chút nghe, để tôi vào coi Austin dậy chưa...

Nghe giọng miền Nam trầm và ấm của hẳn Tuấn chợt cảm thấy quen quen nhưng nhất thời không biết đã nghe ở đâu, thế nào cũng phải hỏi Austin coi hẳn là ai, tên gì mới được...

– Allo...

– Austin? Chào cháu...

Tiếng thằng bé rụt rè:

– Chào chú...

Tuấn nói nhanh cho Austin yên tâm:

– Cháu đừng sợ, chú là chú Tuấn, chú Hải Âu, là thầy của mẹ cháu trên net đó, cháu có nghe mẹ nhắc qua không?

Austin reo lên:

– Ah... chú Hải Âu, dạ có, mẹ cháu nhắc chú với cháu hoài, mẹ mở nhạc chú hát mỗi ngày lớn ời là lớn làm cháu không học được...

Tuấn suýt phì cười vì câu nói ngây thơ của Austin và cảm động vì cảm tình của Đan dành cho giọng hát của mình:

– Mẹ cháu khỏe không? Mới sáng sớm đã đi đâu rồi hờ Austin?

– Mẹ đi hospital rồi chú, cháu nghe chú Quân nói mẹ bị thiếu máu và có cái bấu...

Tuấn thẳng thốt:

– Mẹ vào bệnh viện lâu chưa hờ cháu?

– Dạ vào ở luôn trong đó mới hai ngày thôi... nhưng trước đó thì mỗi ngày chú Quân đều phải đưa mẹ vào để khám...

– Chú Quân là chú của Austin phải không?

– Dạ không phải, chú Quân cũng là bạn của mẹ trên net giống chú vậy, chú hát tiếng Anh hay lắm đó...

Tuấn ngạc nhiên thật sự, cái tên Quân không gợi cho Tuấn một ý tưởng nào, có lẽ đây là tên thật, chàng buột miệng:

– Vậy chú Quân còn tên nào khác không hờ cháu?

Thằng bé hơi suy nghĩ chút rồi đáp:

– Lúc đầu cháu có nghe mẹ gọi là cái gì Đêm... Đêm đó, cháu không nhớ rõ...

– Sao Đêm đúng không?

– Dạ đúng rồi, Sao Đêm...

Tuấn dặn dò Austin trước khi cúp máy:

– Austin nhớ nói với mẹ là có chú Hải Âu gọi thăm mẹ nhé, chú sẽ tìm mẹ sau...

* * *

Tuấn quen Đan cách đây hai năm trên một diễn đàn thơ văn, Đan lúc đó đang học làm thơ và “cảm” thơ của Tuấn nên xin chàng thuê làm đồ đệ. Tuấn không từ chối, chàng đem hết những gì mình biết về thơ truyền hết cho Đan.

Nhờ vậy Đan tiến bộ rất nhanh, thơ nàng làm ngày càng có hồn và trau chuốt. Đan có cơ hội trau dồi thêm vốn liếng chữ nghĩa ít ỏi của mình còn Tuấn thì phần nào cũng giải bày được những ưu tư chất chứa trong lòng cho vơi bớt phiền muộn trong cuộc sống tha hương.

Đan nhỏ hơn Tuấn đúng một con giáp, rời VN từ khi còn rất nhỏ nên chữ Việt không biết nhiều. Và có lẽ vì sự cách biệt tuổi tác khá xa này mà Tuấn không cảm thấy ngại ngùng trong cách cư xử với Đan, chàng xem Đan như một “đệ tử” đúng nghĩa hay thân hơn chút nữa là như cô em út của chàng. Thời gian dần trôi, qua lời Đan kể Tuấn biết nàng ly dị đã được mấy năm và đang sống với đứa con trai nhỏ. Tính Đan hiền và chịu đựng, ít ra là đối với chàng.

Tính Tuấn bay bướm lại nói chuyện

có duyên và biết làm thơ tình ướm át nên trên net rất nhiều cô ái mộ chạy theo làm quen. Và thường thì Tuấn chẳng từ chối ai cả, ai cũng là bạn thơ. Cô nào chàng cũng đối xử giống nhau, ngọt ngào pha chút lãng mạn đầy chất thơ. Lời nói không mất tiền mua, nhất là nói trên net không nhìn mặt nhau càng dễ nên Tuấn tha hồ nói. Con gái mà, cô nào chẳng thích được khen, thế là Tuấn cứ khen bừa, có chết thẳng Tây nào đâu mà sợ. Tuy nhiên thỉnh thoảng cũng có vài bóng hồng làm tim chàng thoáng rung động và những lần đó Tuấn đều kể cho Đan nghe. Khi nghe kể thấy Đan có vẻ buồn Tuấn cũng không để ý nhưng dần dần chàng biết cảm tình của Đan dành cho mình đã đổi khác.

Tuy nhiên, Đan vẫn âm thầm không bày tỏ và nhiều khi còn góp ý cho chàng

cách chiếm cảm tình với những người chàng thích nữa. Tuy hiểu tình cảm đặc biệt của Đan dành cho mình nhưng Tuấn vẫn đối xử với nàng như trước, vô tình và hồ hững. Nhiều khi nghĩ lại Tuấn cũng cảm thấy bứt rứt nhưng rồi chàng lại quên ngay. Đan như một cái bóng bên cạnh chàng, bất cứ lúc nào Tuấn cần nàng cũng có mặt. Như cây bút trong túi áo vậy, chỉ cần cho tay vào túi là có ngay. Bởi vậy lần này Đan im lặng hai tuần khiến Tuấn cảm thấy có chút không quen.

Nói cho chính xác hơn thì Tuấn cảm thấy không vui từ cách đây mấy tháng, sau khi Đan có vẻ ái mộ giọng hát của Sao Đêm và thư từ qua lại với hắn. Đan hay kể về hắn trong những emails viết cho chàng như chàng vẫn kể với nàng về những cô gái trên net mà chàng quen

biết. Tuy biết Đan chỉ coi Sao Đêm như một thần tượng âm nhạc vậy mà Tuấn vẫn cảm thấy không vui. Cảm giác giống như ghen tuông nhưng Tuấn cố nghĩ một cách đơn giản rằng lòng ích kỷ khiến chàng không muốn Đan đặt mình xuống vị trí sau bất cứ ai khác.

Cách đây ba tuần, Tuấn quyết định đi Arizona thăm Phượng, một trong những bóng hồng đã lôi cuốn chàng bằng những lời lẽ bộc lộ sự trẻ trung và nhí nhảnh qua emails. Trước khi đi chàng có viết cho Đan biết và lá thư trả lời của Đan hình như buồn và chất chứa nhiều tâm sự hơn mọi lần. Đó cũng là lá thư cuối cùng của Đan mà chàng nhận được. Chuyến đi thăm Phượng khiến Tuấn vỡ mộng, Phượng ở ngoài hoàn toàn trái ngược với Phượng trên net, không ngây thơ và hồn nhiên như chàng tưởng tượng

nên Tuấn đã trở về sớm hơn dự định.

Sau khi về nhà Tuấn đã viết cho Đan mấy lá thư nhưng không thấy nàng hồi âm. Lúc đầu Tuấn nghĩ Đan giận vì chàng đi thăm Phượng nhưng sau khi suy nghĩ cảm thấy không yên tâm nên sáng nay Tuấn quyết định gọi điện thoại sang nhà Đan và đã gặp Sao Đêm ở đó. Tuấn ngạc nhiên nghe tim mình hơi nhói. Chẳng lẽ mối liên hệ giữa Đan và Sao Đêm đã thân mật đến mức hơn cả chàng sao. Đan bệnh mà Tuấn không biết gì hết trong khi Sao Đêm ở xa hơn chàng lại có mặt bên cạnh Đan để giúp đỡ nàng.

Tuấn chơi với nhận ra hình như mình đang ghen. Cây bút mà chàng ngỡ vẫn ngoan ngoãn nằm hoài trong túi mình nay sắp sửa lọt vào tay kẻ khác. Cảm giác mất mát khiến Tuấn khó chịu, tim chàng lại nhói đau, chẳng lẽ mình đã yêu Đan

mà không biết? Sự hiện diện gần như cố hữu của nàng bên cạnh khiến chàng không nhận rõ tình cảm của mình, đến khi gần vượt khỏi tầm tay mới nhận ra thì liệu có muộn quá chăng?

Phải làm một cái gì đó... Tuấn với lấy điện thoại và gọi cho văn phòng du lịch mà chàng vẫn hay đặt vé máy bay...

* * *

– Bonne chance...

Cô y tá tóc vàng nói nhỏ và quay lưng đi ra khỏi phòng sau khi mỉm cười thật dịu dàng với Đan. Hôm nay bác sĩ sẽ cho biết kết quả cái bướu trong người Đan là lành hay dữ. Đan chép miệng khép nhẹ mắt, Nàng không lo lắng lắm, lành hay dữ đã có định mệnh an bày.

Đan nghĩ đến Tuấn. Hôm qua Austin nói với nàng là chú Hải Âu tìm mẹ và Austin đã báo cho Tuấn biết tin nàng vào bệnh viện. Những tưởng mấy tuần qua vật vờ ra vào bệnh viện, trải qua bao nhiêu thứ test và bên cạnh lúc nào cũng có sự ân cần chăm sóc với nụ cười ấm áp của Quân đã khiến Đan quên được Tuấn nhưng không phải. Tim nàng vẫn reo vui khi nghe Tuấn gọi phone hỏi thăm mình.

Quen nhau hơn hai năm, ghi cho Tuấn số phone đã lâu lắm rồi nhưng Tuấn chưa bao giờ gọi, chàng không thích liên lạc qua phone, Đan nhớ Tuấn đã nói với nàng như vậy. Vậy mà bây giờ Tuấn đã gọi. Có lẽ vì không thấy nàng viết cho chàng. Như vậy Tuấn đâu đến nỗi vô tình như Đan vẫn thường thầm trách. Đan nghe mắt mình cay, nhưng

như vậy cũng đâu có nghĩa là Tuấn yêu nàng. Có lẽ chàng lo cho Đan như thầy lo cho trò hay ông anh lo cho cô em gái. Không biết chuyến đi thăm Phượng của chàng có đạt được kết quả gì không, dù sao Đan cũng vẫn mong chàng tìm được những gì chàng muốn tìm. Đan biết, chỉ khi nào Tuấn tìm được hạnh phúc có lẽ Đan mới cố gắng quên được chàng mà thôi.

Đan không hiểu từ lúc nào nàng đã bắt đầu yêu Tuấn... có lẽ ngay từ lần đầu tiên đọc những vần thơ dí dỏm của chàng chăng? Theo thời gian tình yêu đó ngày càng sâu đậm nhưng Đan không hề có ý định bày tỏ với Tuấn vì nàng không muốn mất đi cái mối quan hệ thầy trò vốn rất mong manh giữa Tuấn và nàng. Đan âm thầm nhìn Tuấn chạy theo những hình bóng khác và tự an ủi mình

hãy hài lòng với tình yêu đang có. Người ta vẫn nói tình yêu thật sự là trao ra chứ không phải nhận lại. Vì vậy Đan cố xem niềm vui và hạnh phúc của Tuấn như là của mình.

Rồi Quân xuất hiện, Đan ngỡ mình có thể quên được Tuấn khi đắm chìm với giọng hát của Quân trong những bản tình ca mà Quân đã gửi tặng nàng. Nhưng sự thật không phải vậy. Nếu giọng ca của Quân như một sự gọi mời cuồng nhiệt thì tiếng hát của Tuấn lại là một sự ru ngủ êm ái. Và lần nào cũng vậy, giấc ngủ êm ái cũng khiến Đan dễ chịu hơn...

Ngày Tuấn báo tin với Đan sẽ sang thăm Phượng là lúc Đan nhận được giấy khám sức khỏe báo tin nàng có cái bướu không biết lành hay dữ. Đan định nói cho Tuấn biết nhưng thấy chàng có vẻ vui với chuyến đi xa nên Đan không

nữ khiến chàng lo lắng. Không ngờ cái bấu đó lại phát triển quá nhanh khiến Đan thiếu máu trầm trọng và bị ngất xỉu trong lúc làm việc phải vào bệnh viện.

Đúng lúc đó Quân gọi điện thoại sang thăm, gặp cô em Đan tả oán hoàn cảnh cô đơn của nàng nên hôm sau Quân đã thu xếp mọi việc qua lo cho Đan đến bây giờ. Nhiều lúc Đan cũng tự hỏi nếu Tuấn biết tình trạng của nàng, liệu người săn sóc nàng bây giờ có sẽ là chàng hay không? Có lẽ là không, Đan thật không muốn tự gạt mình...

* * *

– Chúc mừng ông bà, kết quả khám nghiệm cái bấu của bà đây thuộc loại lành, chúng tôi sẽ sắp xếp và liên lạc với

bà để giải phẫu cắt bỏ nó đi, không có gì nguy hiểm cả...

Quân xiết nhẹ bàn tay Đan như để chia sẻ sự vui mừng. Tuy nói là không lo lắng nhưng Đan vẫn hồi hộp đến độ không biết Quân đã nắm tay mình từ lúc nào. Đan nhìn Quân, chàng đang cười, nụ cười thật tươi. Ánh mắt chàng chan chứa tình cảm, Đan hiểu Quân yêu mình từ khi chàng tức tốc bay qua với nàng khi nghe tin Đan vào bệnh viện. Liệu mình có thể làm gì để đáp lại tình cảm của Quân đây? Đan chưa tìm ra câu trả lời thì Quân đã cúi xuống, chàng đặt nhẹ nụ hôn trên trán Đan... Người bác sĩ già đứng nhìn, lặng lẽ mỉm cười hài lòng và thầm chúc phúc cho họ... vợ chồng họ còn trẻ quá và có vẻ hạnh phúc quá... Thượng Đế đâu nữa bắt họ xa nhau...

Có tiếng động ở cửa phòng... Cả ba nhìn ra ngoài...

Tuấn đang đứng giữa cửa...

Trên tay chàng, bó hoa hồng từ từ rơi xuống đất...

Montreal, đầu tháng Tám 2009

Phạm Lệ An

<https://vietmessenger.com/books/?title=tinh%20mo>

TÌNH THU

Thủy cho xe đậu vào sát lề rồi ngồi trong xe chờ Dung. Nàng nhìn đồng hồ, hai giờ mười lăm, con nhỏ này lúc nào cũng chậm chạp. Thủy nhìn về phía cửa chính, cuối cùng thì Dung cũng xuất hiện. Thủy định nhấn kèn gọi cho Dung thấy mình nhưng nàng ngưng lại vì chợt nhìn thấy Dung không đi một mình. Bên cạnh nó còn có một người đàn ông và một bé gái. Người đàn ông đang nói chuyện với Dung, hai người cùng cười vui vẻ. Thủy chợt giật mình,

người này sao quen quen. Nàng vỗ trán, phải rồi, chính là hấn, là người đã cùng nàng ăn trưa mỗi ngày. Thủy mỉm cười một mình, không thể nói là cùng ăn trưa với hấn. Nói cho đúng hơn là nàng và hấn đã cùng ăn trưa chung một chỗ mỗi ngày, nhưng mà hấn và Thủy ngồi ở hai bàn khác nhau. Cùng nhìn thấy nhau, cùng nhận ra sự hiện diện của nhau tuy chưa một lần nói chuyện.

Thủy không biết từ bao giờ nhưng khi nàng bắt đầu để ý đến sự có mặt của hấn ở chiếc bàn đối diện vào mỗi buổi ăn trưa cho đến nay cũng đã gần nửa năm. Trong nửa năm này, ngoại trừ hai ngày cuối tuần thì hầu như ngày nào Thủy cũng nhìn thấy hấn. Hôm nào cũng vậy khi Thủy đến thì hấn đã ngồi đó với tờ báo mở trước mặt, vừa ăn vừa đọc báo

và cho đến lúc Thủy đi thì hấn cũng vẫn chưa đi. Lúc đầu Thủy cũng thắc mắc không biết hấn làm việc gì mà có giờ ăn trưa nhàn nhã thế, lại còn bày đặt ra vẻ như ta đây... hay chữ lắm, cứ cắm đầu vào tờ báo. Thủy tự bảo mình không thèm để ý đến hấn nữa. Để tránh khỏi nhìn hấn, những buổi ăn trưa sau đó Thủy cũng đem theo một quyển sách, bắt chước hấn... vừa ăn vừa xem sách.

Rồi chẳng biết bắt đầu từ lúc nào. Mỗi buổi trưa, khi Thủy vừa ngồi xuống chiếc bàn quen thuộc mà nàng vẫn ngồi mỗi ngày, hấn thường ngẩng lên nhìn và chào Thủy bằng một nụ cười thật nhẹ. Và cũng chính vì những nụ cười thật nhẹ này của hấn đã khiến tâm hồn Thủy trở nên ngơ ngẩn. Nàng không biết phải diễn tả nụ cười đó như thế nào, chỉ biết

rằng hôm nào hấn quên cười với Thủy thì hôm đó nàng cảm thấy buồn cả ngày còn lại.

Và cứ như vậy hình như nàng đã... tương tự nụ cười của hấn. Thủy thầm mong có một ngày hấn sẽ đến nói chuyện, nhưng có lẽ hấn chẳng có ý định làm quen với nàng cho nên nửa năm qua Thủy và hấn vẫn còn là hai người xa lạ. Thậm chí Thủy còn không biết hấn có phải là người Việt Nam hay không nữa. Có thể hấn là người Hoa hay người Nhật cũng không chừng. Cũng có lúc Thủy cảm thấy mình thật lãng mạn vô duyên nên cố ép mình không xuống ăn trưa ở đó nữa. Nhưng tâm trạng nàng thật bức rức không yên cho nên hôm sau Thủy lại tiếp tục có mặt tại chỗ ngồi quen thuộc...

Dung và hai người kia đã ra tới lề đường. Thủy thấy người đàn ông chào Dung và dắt đứa bé quay lưng đi về phía bên kia. Thủy giơ tay ra ngoài gọi Dung. Dung bước vội về phía xe Thủy, vừa chui vào xe vừa hỏi:

- Đến lâu chưa Thủy?
- Vừa đủ để nhìn thấy mày tương đắc với anh chàng đẹp trai đó.
- Tiếc là... người ta đã có vợ rồi... con gái cũng đã sáu tuổi...

Thủy cảm thấy mình hơi hụt hẫng, thì ra người ta đã có vợ con rồi. Vậy mà nàng còn chờ đợi người ta sẽ làm quen với mình. Thủy có cảm giác như mình vừa đánh mất một thứ gì quý giá lắm.

Sau hôm đó, mỗi buổi trưa Thủy đều ăn trưa tại chỗ làm việc. Thủy tự bắt

buộc mình không được xuống nhà hàng nữa, đã biết trước là đường cùng tại sao không tránh trước còn hơn? Hãy ngưng lại trước khi lún quá sâu vào vũng lầy tình cảm. Một người làm nghề tính toán như nàng không bao giờ cho phép mình đầu tư vào một nơi mà nàng biết chắc là sẽ không có lời. Một tháng đã trôi qua, một tháng dài như một thế kỷ, một tháng mà chính Thủy cũng không hiểu mình đã qua được như thế nào. Có rất nhiều buổi trưa nàng tự trả giá với mình rằng chỉ một lần thôi, xuống nhìn hẵn. Và rồi cuối cùng Thủy đã chiến thắng bản thân mình, nàng đã không trở lại, dù chỉ một lần.

* * *

Hôm nay là thứ Sáu, ngày cuối cùng trước khi Thủy nghỉ việc. Không biết tháng này có phải Thủy bị sao quả tạ chiếu hay không mà nàng bị xui đủ thứ chuyện. Tuần rồi nàng nhận được thư sa thải với lý do đơn giản là hết việc. Dù đây không phải là lần đầu tiên bị mất việc nhưng Thủy vẫn cảm thấy buồn, nhất là nơi đây đã để lại trong nàng một kỷ niệm khó quên. Thủy tự an ủi mình rằng có lẽ đây là ý trời muốn giúp nàng mau quên chuyện cũ, để Thủy khỏi phải nhìn cảnh nhớ người. Thủy nhìn đồng hồ, mười một giờ rưỡi. Nàng quyết định hôm nay sẽ xuống nhà hàng ăn trưa. Để nhìn người ta lần cuối và để tìm lại nụ cười đã từng làm tim nàng xao xuyến. Một lần cuối cùng... rồi thôi!

Vừa bước vào cửa nhà hàng Thủy đã nhìn thấy hấn vẫn ngồi ở chỗ cũ, vẫn tờ

báo trước mặt. Thủy nghe tim mình đập mạnh, nàng khẽ hít vào một hơi thật sâu để bớt hồi hộp rồi bước đến ngồi vào chỗ nàng thường ngồi. Cũng may mà chưa có ai ngồi chỗ này, Thủy thấy bên kia bàn hấn ngẩng lên nhìn nàng. Bốn mắt giao nhau, hấn cười với nàng, nụ cười giữ lâu hơn mọi khi và môi hơi mấp máy như muốn nói điều gì. Thủy cười nhẹ đáp lễ và vội vàng cúi mặt lẩn trốn ánh mắt của hấn, nàng nghe mắt mình cay cay.

Người hầu bàn đến bên nàng. Vẫn là cô gái tóc vàng quen thuộc, cô ta chào Thủy hỏi nàng khỏe không và nói lâu quá không gặp. Thủy cảm động nói cảm ơn và gọi thức ăn. Cả cô hầu bàn mà cũng còn hỏi thăm Thủy... còn người ta... sao vô tình quá người ơi. Thủy ăn uống thật uể oải, nàng len lén liếc nhìn hấn hai ba lần nhưng hấn không nhìn nàng. Hình

như hấn đang hí hoáy viết viết vẽ vẽ cái gì đó.

Thủy nhìn đồng hồ, còn mười lăm phút nữa mới tới giờ nhưng tự dừng. Thủy cảm thấy chán nản lẫn buồn bã không muốn ngồi thêm. Nàng đưa mắt tìm cô hầu bàn để gọi tính tiền thì thấy cô ta đang đi về phía nàng với một chiếc khay. Thủy chưa kịp nói gì thì cô ta đã lẹ làng đặt trước mặt nàng một đĩa bánh ngọt và một tách cà phê. Thủy lắc đầu:

– Tôi đâu có gọi mấy thứ này...

Cô ta mỉm cười chỉ tay qua bàn của hấn:

– Là ông kia đãi cô đó, ổng nói để chào mừng sự trở về của cô...

Cô ta xoay lưng định bước đi nhưng bỗng quay người lại đặt trước mặt Thủy

một mảnh giấy nhỏ gấp làm tư:

– À quên, còn cái này nữa, cũng của ông ấy gửi cho cô...

Thủy nhìn qua hấn, hấn giơ tay ra dấu mời Thủy ăn. Thủy nhìn đĩa bánh, nhìn tách cà phê và tờ giấy. Nàng nhủ thầm... thôi kệ, có người mời tội gì không ăn. Thủy hơi hối hận lúc nãy đã nghĩ xấu cho hấn, hấn cũng đâu đến nỗi vô tình. Thủy cho sữa và đường vào tách cà phê rồi dùng muỗng khuấy nhẹ. Nàng xắn một miếng bánh nhỏ cho vào miệng và nghe vị ngọt của nó tan trong miệng. Miếng bánh dường như ngon hơn bình thường.

Thủy hồi hộp mở tờ giấy và ngạc nhiên khi thấy trên trang giấy chỉ có vón vện một dấu chấm hỏi thật lớn. Bất chợt Thủy mỉm cười, hấn cũng thông minh

và có óc khôi hài đầy chú. Thủy biết hẳn muốn hỏi tại sao mấy tuần nay không thấy Thủy. Nhưng làm sao nói đây? Thủy mở ví tìm cây viết, suy nghĩ một chút, nàng cúi xuống tô đậm một dấu chấm than vào mặt kia của tờ giấy rồi gấp lại để trước mặt. Thủy thanh toán cho xong phần bánh ngọt và uống hết tách cà phê rồi giơ tay gọi cô hầu bàn tính tiền. Nàng để tờ giấy hai mươi đồng vào cái đĩa nhỏ chờ cô ta đem ra quấy lấy tiền thôi. Cô gái nhìn tờ giấy của Thủy và hỏi Thủy có phải gửi cho ông bên kia không? Có muốn cô ta đưa dùm không? Thủy gật đầu và cảm ơn cô hầu bàn tốt bụng rồi rít.

Cô gái quay đi. Thủy thấy cô ta đưa tờ giấy cho hẳn, hẳn nhìn về phía Thủy và cúi xuống đọc mảnh giấy. Thủy nhìn thấy hẳn cười, hẳn lại ngược lên nhìn

nàng một chút rồi đứng dậy đi về phía nàng. Thủy nghe trái tim tội nghiệp của nàng đang đập sai nhịp trong lồng ngực.

Hẳn đã đứng bên cạnh bàn của Thủy, nàng không nhìn hẳn, nàng đang nhìn... những ngón tay của mình và nàng nghe hẳn nói, giọng nhẹ và ấm:

– Xin chào cô... “chấm than”...

Dù đang run lẩy nhưng Thủy cũng suýt bật cười, nàng nhìn lên bắt gặp ánh mắt như trêu chọc của hẳn. Bản chất nghịch ngợm trong người Thủy trỗi dậy, nàng trả đũa:

– Dạ... không dám... chào anh... “chấm hỏi”...

Cả hai cùng cười, hẳn tự nhiên ngồi xuống đối diện với Thủy. Cách nhau một chiếc bàn mà sao Thủy vẫn thấy thật gần,

gần đến nỗi Thủy sợ hấn nghe được nhịp đập loạn xạ của trái tim nàng. Thủy tự thấy giận mình quá, không hiểu con người lạnh lợi hoạt bát bình thường của nàng biến đâu mất rồi. Đây đâu phải là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với đàn ông con trai, hấn cũng là một người như mọi người mà tại sao lại có thể làm Thủy mất bình tĩnh như vậy? Thủy nghe hấn hỏi:

– Cô khỏe chứ? Lâu quá không gặp...

Thủy không trả lời câu hỏi của hấn mà lại nêu lên thắc mắc của mình:

– Sao anh biết... tôi là người Việt?

Hấn mở tờ giấy nàng gửi cho hấn, chỉ tay vào cái dấu chấm than:

– Nhờ cái này...

– Nhưng đâu phải chỉ tiếng Việt mới có dấu này...

– Đúng vậy... nhưng mà biết dùng dấu này để trả lời dấu chấm hỏi thì chỉ có người Việt Nam thông minh và dí dỏm mới làm được thôi...

Thủy bắt bẻ:

– Có phải anh đang muốn... khoe là anh cũng có những đặc tính đó?

Hấn giơ hai tay lên:

– Trời... “nỗ” khéo vậy mà cũng bị cô nhận ra...

Thủy cười, hấn nói chuyện cũng có duyên đấy chứ. Cô hầu bàn đem tiền thối lại cho Thủy cắt ngang cuộc đối thoại của hai người. Thủy nhìn đồng hồ tay, đã đến lúc Thủy phải đi nếu không muốn bị trễ. Thủy vừa nói vừa đứng dậy:

– Tôi phải đi rồi...

Hắn cũng đứng dậy theo nàng:

– Chúng ta có thể gặp nhau chiều mai chứ?

Lòng Thủy rộn rã, hắn đang hẹn hò với nàng đó sao? Ngày mai là thứ Bảy, niềm vui trong Thủy chợt tan biến, nàng buộc miệng:

– Chiều mai là thứ Bảy... không phải anh còn bận đưa con gái đi học đàn sao?

Nói rồi Thủy mới biết mình lỡ lời nhưng đã muộn, hắn nhướn mày tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Vậy... ngoài việc này cô còn... điều tra được gì về tôi nữa?

Thủy hơi lúng túng:

– Anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ tình cờ biết được là vì cô giáo dạy đàn cho

con của anh là bạn của tôi, có một ngày tôi lên tìm Dung sau giờ dạy thì gặp anh đến đón con gái...

Hắn nhìn Thủy, ánh mắt thật lạ:

– Và kể từ ngày đó thì cô không xuống đây ăn trưa nữa, có phải không?

Thủy tránh tia mắt như muốn soi thấu tâm can nàng, nàng quay lưng bước đi để khỏi phải trả lời câu hỏi của hắn. Hắn đi theo sau lưng nàng:

– Tôi năn nỉ mà...

Không còn thì giờ để thương lượng nữa, Thủy quyết định thật mau:

– Thôi được... ngày mai lúc anh đến đón con anh tôi sẽ chờ anh ở trường nhạc...

– Cám ơn cô... cô gì nhỉ?

– Thủy, Ngọc Thủy...

– Tôi tên Nguyên, thôi được rồi...
để Thủy đi kéo trễ giờ, hẹn gặp lại ngày
mai...

Thủy trừng mắt định chinh hấn
sao chưa được phép mà đã dám ngang
nhiên gọi nàng bằng tên thân mật như
vậy nhưng không còn thời gian nữa nên
nàng đành tạm biệt hấn vội vã bước đi,
như chợt nhớ ra nàng ngoảnh lại:

– À quên, cảm ơn đĩa bánh ngọt và
ly cà phê của anh...

Nói xong Thủy bước vội không chờ
nghe câu trả lời của hấn.

* * *

Còn đến nửa giờ nữa mới đến giờ
hẹn mà Thủy đã có mặt ở lớp dạy nhạc
của Dung, nàng muốn đến sớm để có
thời gian quan sát và nói chuyện với bé
Hạnh một chút. Tối hôm qua nàng đã kể
hết chuyện cho Dung nghe và nhờ Dung
cho ý kiến nhưng Dung cũng không biết
gì nhiều về gia đình của đứa học trò nhỏ
tên Hạnh. Dung nói Hạnh rất có năng
khiếu về âm nhạc, bắt đầu học dương
cầm từ năm lên bốn. Thường thì ba nó
đưa đón, lúc trước thỉnh thoảng có một
người đàn bà rất đẹp đến đón nhưng gần
đây hình như chỉ có ba nó mà thôi. Theo
lời diễn tả của Dung thì ba bé Hạnh là
một người ít nói và có vẻ khó gần gũi.
Dung khuyên Thủy đừng mơ mộng nữa,
người ta đã có gia đình.

Thật ra điều đó cũng là nỗi lo lắng
của Thủy, từ khi bắt đầu hiểu biết thì

Thủy đã chứng kiến rất nhiều gia đình tan vỡ chỉ vì có sự xuất hiện của kẻ thứ ba. Thủy vẫn còn nhớ Mẹ nàng thường nói cái tội phá hoại gia đình của người khác là một tội không thể nào tha thứ được. Và cũng chính vì vậy mà hôm trước Thủy đã chọn giải pháp trốn lánh. Vậy mà không hiểu tại sao hôm qua nàng lại trở lại chỗ cũ làm gì, đã vậy lại còn hẹn hò gặp mặt hôm nay nữa chứ. Thủy thở ra, thôi thì cứ gặp mặt lần này xem hắn muốn gì rồi sau đó quyết định cũng chưa muộn. Thủy cũng nói với Dung như vậy nhưng nó nói chỉ sợ Thủy đùa với lửa rồi bị phỏng hồi nào cũng không hay.

Có người vừa ngồi xuống bên cạnh Thủy. Thủy nhìn sang, thì ra là Nguyên. Hắn đưa bàn tay lên chào Thủy vì không thể nói chuyện trong phòng học. Thủy đáp lại bằng một nụ cười, nàng chỉ vào

chiếc đồng hồ đeo tay ý nói sao đến sớm vậy. Hắn mỉm cười để tay lên ngực, Thủy đoán có lẽ hắn muốn nói hồi hộp quá. Thủy vờ quay nhìn sang bé Hạnh đàn để tránh nhìn vào ánh mắt như biết nói của hắn, nàng sợ nàng sẽ chết đuối trong ánh mắt đó. Thủy nói thầm với mình, hắn đã có gia đình rồi, đừng đa tình nữa, đừng lún sâu nữa, hãy tỉnh táo một chút đi Thủy ơi...

Bé Hạnh chạy đến bên Nguyên. Thì ra mãi chìm đắm trong suy tư Thủy cũng không hay đã hết giờ. Nguyên đứng dậy chào Dung đang bước đến, hắn nhìn sang bé Hạnh:

– Hạnh, con chào cô Thủy đi...

Nguyên chỉ tay về phía Thủy, con bé thật ngoan, nó vòng tay cúi đầu:

– Chào cô Thủy...

Thủy vuốt má nó:

– Chào con, Hạnh xinh quá...

Con bé dễ thương thật chứ không phải Thủy cố tình khen để... lấy lòng ba nó. Mái tóc dài được cột gọn ra sau, mũi cao, miệng nhỏ, khuôn mặt thon thon, càng nhìn càng thấy thích. Thủy nghe Nguyên hỏi Dung:

– Hôm nay cháu đàn khá chứ cô?

Dung đáp:

– Hạnh có khiếu lắm anh ạ, nhưng mỗi ngày anh nhớ nhắc bé tập ít nhất nửa giờ...

– Dạ, tôi biết, cảm ơn cô...

Rồi hần quay sang Hạnh gọi:

– Chào cô giáo rồi về con...

Bé Hạnh lại vòng tay cúi đầu chào Dung. Thủy có cảm tưởng Nguyên là một người cha rất nghiêm khắc, hèn gì nhỏ Dung đánh giá là khó gần gũi. Chợt Thủy thấy Nguyên quay lại nhìn Dung:

– À quên, tôi mượn tạm cô bạn của cô buổi chiều nay nhé...

Dung so vai:

– Như vậy không có gì bảo đảm cả, ít ra anh cũng phải để cái gì lại thế chân chứ...

Vừa nói Dung vừa nắm lấy hai tay bé Hạnh:

– Hạnh có thích đến nhà của cô giáo chơi không?

Hạnh gật đầu nhưng nó không trả

lời Dung mà quay sang Nguyên:

– Ba chịu không ba? Cho con đi nhà cô giáo chơi nghe...

– Được, nhưng con phải ngoan ngoan nghe lời cô giáo biết không?

Con nhỏ dạ nghe thật ngọt. Thủy nhìn Dung cảm ơn bằng mắt, Dung thật tế nhị, nó sợ con bé đi theo quấy rầy Thủy và Nguyên. Nhưng có cần như vậy không, Thủy và Nguyên đâu phải là cặp tình nhân hò hẹn đâu mà sợ người khác quấy rầy. Dung dứt khoát:

– Thôi được rồi, chiều nay anh đưa Thủy về rồi rước bé Hạnh luôn, nhưng phải sau giờ cơm tối nghe vì tối nay Hạnh ăn cơm với cô giáo...

Hạnh vui mừng:

– Thật hờ cô?

Dung gật đầu với Hạnh, Thủy đưa mắt lườm Dung. Không hiểu con nhỏ khỉ này lại dở trò gì mà cố tình gài nài với Nguyên như vậy. Mới tối hôm qua nó còn xúi Thủy bỏ hẹn đi, quý giá gì thứ đàn ông đã có gia đình rồi mà còn đi tán gái. Dung nháy mắt trêu Thủy rồi dắt tay Hạnh bước đi, Thủy và Nguyên cũng bước theo sau.

Hai người đứng trên lề đường nhìn theo chiếc xe của Dung mất hút ở cuối đường, Nguyên nói:

– Mình cũng đi thôi, Thủy...

Thủy ngoan ngoãn im lặng đi theo Nguyên dù trong lòng nàng có rất nhiều câu muốn hỏi, tự dưng Thủy cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Đêm qua gần như

không ngủ được chút nào, tình cảm và lý trí ray rứt tim óc nàng. Thủy nằm trần trọc cố gắng bình tĩnh phân tích lòng mình, phân tích thứ tình cảm hư hư thật thật của nàng dành cho Nguyên. Nàng cố trấn an lý trí rằng đó nhất định không phải, hay đúng hơn, chưa phải là tình yêu. Đó chẳng qua là một chút lòng tò mò cộng với một chút xiu tình... láng giềng. Ngồi ăn ở hai bàn cạnh nhau cả mấy tháng trời thì cũng là láng giềng chứ. Vậy mà con tim thì nhất định không đồng ý, nó cãi là nếu không có gì sao phải trốn lánh cả tháng trời? Ăn không ngon, ngủ không yên. Vừa tìm ra một lý do hơi chính đáng thì chạy bay xuống gặp người ta ngay. Đã vậy còn nhận lời hẹn hò hôm nay nữa...

Nguyên mở cửa xe cho Thủy rồi ngồi vào tay lái, hẩn nhìn Thủy:

– Thủy có vẻ mệt?

– Có một chút nhức đầu, chắc tại đêm qua ngủ không ngon giấc...

Mắt hẩn nhìn xoáy vào Thủy:

– Không phải mất ngủ vì tôi chứ?

Thủy trợn mắt:

– Đừng có mơ, chạy xe đi ông...

Thủy không hỏi Nguyên định đưa nàng đi đâu, vì thật ra đi đâu cũng không sao, chỉ cần ở cạnh Nguyên là đủ rồi. Thủy mắng thầm mình, hư quá, hư quá... Thủy ơi... Thủy tự nhủ, nhưng mà chỉ hôm nay thôi Thủy nhé. Kể từ ngày mai là phải đoạn tuyệt với tất cả, cứ xem như chưa hề quen biết hẩn. Bỗng Nguyên cắt ngang dòng suy tư của Thủy bằng một giọng đều đều:

– Tôi và Hằng, tức là mẹ của bé Hạnh, lấy nhau cách nay tám năm sau hơn một năm trời quen biết. Dĩ nhiên không nói Thủy cũng đoán biết là chúng tôi vô cùng hạnh phúc vì cuộc hôn nhân này đã được xây trên một nền tảng rất vững chắc, đó là tình yêu...

Thủy không hiểu tại sao Nguyên muốn kể cho nàng nghe chuyện của hắn, Thủy cảm thấy hơi bức rức. Nàng đổi thế ngồi và nhìn qua Nguyên, khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn khá đẹp. Sống mũi thẳng và cao, cằm vuông cương nghị. Nguyên vẫn chăm chú nhìn về phía trước, giọng hắn bình thản như đang kể chuyện của người khác không có liên quan gì đến mình:

– ...thế rồi một năm sau kết tinh của tình yêu được tạo thành, đó là sự ra đời của bé Hạnh. Có thể nói từ lúc lấy nhau

cho đến lúc bé Hạnh được năm tuổi, gia đình chúng tôi đắm chìm trong hạnh phúc. Nhưng mà tiếc là hạnh phúc chỉ kéo dài được có mấy năm đó thôi, nó ngăn cho đến nỗi không còn có cơ hội để cho bé Phúc ra đời. Chúng tôi đã đặt sẵn tên Phúc cho đứa con kế tiếp dù là trai hay gái để cho trọn vẹn hai chữ Hạnh Phúc, nhưng mà hạnh phúc chưa tròn thì Hằng đã quyết định dứt bỏ nó để đi xây dựng sự nghiệp cho chính mình...

Nguyên ngưng lại quay đầu nhìn sang như để xem nàng có đang theo dõi câu chuyện hay không, hắn có vẻ hài lòng khi thấy Thủy đang chăm chú lắng nghe. Nguyên kể tiếp:

– Có lẽ Thủy đang thắc mắc sự nghiệp của Hằng là gì phải không? Hình như tôi quên nói với Thủy rằng Hằng là một người đàn bà đẹp, rất đẹp. Chẳng

những đẹp mà nàng còn có một giọng hát rất hay. Trước khi quen tôi nàng đã từng đi hát cho những buổi hội họp, những chương trình văn nghệ thân hữu. Nàng hát không lấy tiền, chỉ hát cho vui, cho thỏa mãn niềm đam mê trong nàng mà thôi. Từ khi chúng tôi lấy nhau nàng ngưng không đi hát nữa, có lẽ vì nàng biết rằng tôi không thích. Tuy nhiên thỉnh thoảng họp mặt bạn bè thì nàng vẫn hát karaoke và vẫn còn được mọi người tán thưởng rất nồng nhiệt. Cho đến một ngày nàng gặp một anh chàng từ Cali đến để đi săn tìm... “tài năng mới” thì mọi chuyện mới thật sự bắt đầu. Hằng nói với tôi là nàng có một giọng hát hay tại sao không biết khai thác để kiếm tiền? Tôi bảo nàng việc làm của tôi đã dư dả sống rồi tại sao phải cực khổ nữa. Hằng nhất định không nghe và cuối cùng nàng nhận lời đi hát cho một phòng trà

ở đây. Anh chàng Cali nói là trước tiên phải nổi tiếng ở địa phương thì hẳn mới dễ lăng-xê và giới thiệu với mấy trung tâm lớn. Và như vậy Hằng đã bắt đầu sự nghiệp ca hát của nàng. Thủy cũng biết làm ca sĩ đâu có giờ giấc bình thường, những ngày cuối tuần hoặc lễ Hằng đều vắng nhà. Tôi vừa làm ba vừa thay luôn người mẹ để lo cho bé Hạnh. Cứ như thế tôi cũng cố gắng chịu đựng mong sẽ có một ngày nàng chán hư danh và trở về với gia đình. Nhưng cái ngày mà tôi chờ đợi đó nó không tới, hay có thể là nó chưa tới thì tôi đã không còn chịu đựng được nữa. Cơn giận của tôi như một ly nước đã tràn. Tôi chọn một ngày trong tuần Hằng không phải đi hát và chọn lúc tinh thần nàng thật đầy đủ để nói chuyện với nàng. Tôi đã phân tích nặng nhẹ thiệt hơn với nàng nhưng Hằng vẫn không nghe. Cuối cùng tôi giận quá chỉ

cho nàng chọn một trong hai, hạnh phúc gia đình hay sự nghiệp ca hát của nàng. Và Thủy biết không, tôi thật sự là một người chồng thất bại vì Hằng đã không ngần ngại lựa chọn sự nghiệp của nàng. Sau đó Hằng đã dọn ra ngoài ở chung với mấy người bạn cùng là ca sĩ cho đến bây giờ...

Nguyên ngừng nói. Thủy thở ra một hơi dài, nàng nhìn ra bên ngoài cửa xe. Cảnh vật sao bỗng nhiên trở nên tươi đẹp thế này? Nguyên đang cho xe rẽ vào một parking, thì ra chàng chở Thủy lên núi. Thủy biết ở phía trong có một cái hồ rất đẹp, cảnh vật rất nên thơ. Nguyên tắt máy xe quay sang nói với Thủy:

– Mình vào trong kia chơi, Thủy chắc đã tới đây rồi chứ?

– Có một vài lần...

Thủy xuống xe, trời hôm nay hình như gió quá, không khí se lạnh. Nếu biết trước Nguyên đưa nàng lên núi thì Thủy đã mặc thêm chiếc áo khoác. Nhìn Thủy co ro Nguyên hỏi:

– Lạnh hử Thủy? Trong xe tôi có cái jacket, khoác đỡ nghe?

Vừa nói Nguyên vừa mở cửa xe lấy cái áo da để ở băng sau khoác lên vai Thủy. Một mùi thơm nhè nhẹ thoảng qua mũi nàng, Thủy không biết rõ đó là mùi gì, có thể nó là tổng hợp của nhiều thứ mùi mà ra cũng nên. Thủy nghe một chút mùi của da thuộc, một chút mùi cologne, và có lẽ một chút mùi... đàn ông của hắn. Cảm giác đang thật gần gũi với hắn làm Thủy chột đỏ mặt, lảng mạn vừa vừa thôi Thủy ơi... Nhưng thật lạ, bây giờ dù nghĩ như vậy mà Thủy vẫn không bị mặc cảm phạm tội hành hạ nữa. Có lẽ

nhờ câu chuyện của hấn kể vừa rồi, hấn đã có vợ thật nhưng hấn cũng đã bị vợ bỏ rồi kia mà. Có nghĩa là dù cho Thủy có yêu hấn đi nữa nàng cũng không phạm tội phá hoại gia đình người khác. Thủy ngược nhìn hấn thì bắt gặp hấn cũng đang nhìn nàng chăm chú. Thấy Thủy nhìn qua, hấn nheo mắt:

– Sao? Áo của tôi không đến nỗi phải làm Thủy... nín thở chứ?

Hấn có tài đọc được ý nghĩ của người khác hay sao chứ, Thủy cười:

– Chưa đến nỗi... nhưng nếu anh thấy Thủy té xỉu thì anh biết là tại nín thở đó...

Thủy chợt nhận ra mình vừa xưng tên với hấn, hấn cười sau câu nói đùa của Thủy và nhìn Thủy thật lạ. Có lẽ hấn cũng đã nhận ra sự thay đổi trong cách

xưng hô của Thủy nhưng không nói gì cả. Hai người đang bước trên con đường nhỏ dẫn vào hồ. Bây giờ đang là giữa mùa thu, những chiếc lá phong đang đổi màu tạo nên một phong cảnh thật đẹp. Thủy nhớ lúc mới qua nàng đã chụp không biết bao nhiêu hình mùa thu gửi về cho gia đình và bạn bè. Tuy đã bao nhiêu mùa thu qua rồi mà mỗi lần nhìn những chiếc lá vàng Thủy vẫn còn xúc động.

Nàng xuýt xoa:

– Mùa thu đẹp quá! Anh biết không, có nhiều lúc Thủy nghĩ tại sao người ta không cưới nhau vào mùa thu mà phải chọn mùa hè. Mùa thu với bao màu sắc đẹp như thế này mà chụp hình cưới thì thật là tuyệt, tưởng tượng cảnh cô dâu chú rể đứng giữa một rừng lá vàng chắc là đẹp lắm...

Nhìn qua bắt gặp ánh mắt như chế giễu của Nguyên nàng cảm thấy thật xấu hổ, sao mình có thể nói ra những ý tưởng kỳ cục của mình cho hắn nghe nhỉ? Hắn dù gì cũng là người mới quen thôi mà. Hai người đã ra đến bờ hồ, Thủy không thèm nhìn hắn nữa, nàng bước lại gần bờ hồ nhìn xuống mặt nước. Nước có vẻ lạnh, vậy mà mấy chú chim hải âu kia hình như không lạnh chút nào, chúng vẫn vui vẻ bay qua bay lại đùa giỡn trên mặt hồ. Thủy rung mình, một cơn gió thổi qua lạnh buốt. Nàng đưa hai tay kéo cái áo khoác trên vai lên cao một chút, quay bước theo Nguyên. Nguyên chỉ cái bằng gỗ dưới gốc cây:

– Chúng ta tới đó ngồi đi Thủy...

Hai người cùng ngồi xuống ghế nhìn ra hồ, cảnh thật đẹp nhưng Thủy không còn ngắm cảnh nổi nữa vì nàng đang

cảm thấy lạnh vô cùng. Chiếc ghế đặt dưới gốc cây nên không có nắng chiếu vào, đã vậy còn có những cơn gió lạnh buốt thổi qua làm Thủy lạnh run lên. Thủy vốn chịu lạnh rất dở vậy mà không hiểu tại sao nàng lại chọn cái xứ lạnh giá này để định cư. Bỗng nhiên Nguyên ngồi sát lại và đặt hai tay lên vai nàng. Thủy nghe hơi ấm từ người hắn tỏa ra như bao phủ lấy nàng, cảm giác ấm áp như lan vào từng tế bào và Thủy nghe hắn nói:

– Để tôi giúp Thủy mặc hắn chiếc áo vào thì mới ấm được...

Vừa nói hắn vừa dùng hai tay đỡ chiếc áo xuống cho Thủy xỏ tay vào, Thủy run rẩy cả người, Nguyên gần như đang ôm lấy nàng, chỉ thiếu là hai tay cầm chiếc áo nên không chạm vào người nàng thôi. Cuối cùng thì Thủy cũng mặc xong chiếc áo, người Thủy bây giờ nóng bừng bừng.

Nguyên vuốt lại cho thẳng chiếc áo và để luôn hai tay trên vai Thủy, hấn xoa nhẹ nhẹ lên vai nàng:

– Còn lạnh sao mà Thủy run dữ vậy? Nếu biết Thủy dễ bị lạnh vậy tôi không đưa Thủy lên đây...

Giọng Nguyên như có một chút lo lắng khiến Thủy cảm động. Nhưng thật ra nàng run là vì Nguyên đang ngồi sát nàng quá, sát đến nỗi Thủy nghe được hơi thở ấm áp của hắn đang phả vào mặt nàng. Một thoáng yên lặng trôi qua, rồi bỗng Nguyên chợt nâng mặt Thủy lên nhìn vào mắt nàng, hỏi nhỏ:

– Sao em không nói gì hết vậy?

Thủy muốn quay đi trốn ánh mắt mênh mông sâu thẳm của hắn nhưng bàn tay hắn vẫn giữ chặt cằm nàng. Thủy

có cảm tưởng mình đang trôi bèo bồng và chìm dần trong đôi mắt đó. Và khi Thủy cảm thấy mình gần như hụt hơi không thở được nữa thì cũng cùng lúc chợt nhận ra rằng khuôn mặt hắn đã kề sát mặt nàng. Vòng tay hắn xiết chặt người nàng, rồi đôi môi hắn gần chặt lên môi nàng. Và lạ thay, bây giờ Thủy cảm thấy thật dễ chịu, nàng đã có lại hơi thở và hình như đang thở chung với hắn. Và cũng không biết từ lúc nào vòng tay Thủy đã choàng qua cổ hắn. Vũ trụ như ngừng chuyển động... Một phút, năm phút hay lâu hơn nữa Thủy cũng không biết. Hình như nàng đã đánh mất hết ý niệm về thời gian, hắn mới rời môi Thủy nhưng vòng tay vẫn xiết chặt quanh người nàng. Thủy khẽ mở mắt. Ánh mắt của hắn bây giờ sao lại vui vẻ thế này, say đắm thế này. Thủy xấu hổ xô nhẹ hắn ra:

– Anh... xấu quá...

Nguyên lì lợm xiết chặt vòng tay ghì sát Thủy vào người hẳn, Thủy không phản kháng, nàng tựa đầu vào ngực hẳn. Nguyên hỏi thật khẽ:

– Tại sao nói anh xấu?

– Biết cả tháng nay... Thủy chạy trốn anh khổ lắm không?

Nguyên hôn nhẹ trên tóc nàng, giọng hẳn thoảng bên tai:

– Còn anh... em tưởng anh sung sướng lắm sao? Em biết chữ nhớ viết như thế nào chứ, mỗi ngày giờ trưa không thấy em, anh đều viết một chữ nhớ thật to trên cái khăn giấy cho đến lần thứ hai mươi lăm mới gặp lại em, có biết hôm qua anh mừng lắm không?

Thủy nũng nịu nhụi đầu trên ngực Nguyên:

– Em không biết và cũng không muốn biết...

Nguyên xiết chặt vòng tay:

– Em thật ác, lần sau có điều tra thì phải điều tra cho kỹ càng đến nơi đến chốn, đừng có mới biết một nửa đã vội phán tử hình cho người ta tội lắm...

Thủy ngược nhìn Nguyên:

– Bởi vậy anh mới kể hết chuyện của anh cho em nghe?

Nguyên bẹo má nàng:

– Nếu anh không kể thì giờ này anh được ngồi đây ôm em như thế này sao?

Thủy thắc mắc:

– Nhưng tại sao cả mấy tháng trời mình ngồi ăn gần nhau anh không qua nói chuyện với em? Ngày nào em cũng chờ đợi... cũng hy vọng anh qua làm quen nhưng anh vẫn phớt lờ. Cho đến sau này em mới đoán rằng anh không muốn tiến tới là vì anh đã có gia đình...

Nguyên như phân trần:

– Thật ra thì từ sau khi Hằng bỏ đi anh đâm ra sợ đàn bà, nhất là đàn bà càng đẹp thì anh lại càng lánh xa. Lúc mới gặp em anh cũng đã định không thèm để ý đến em nhưng mà không hiểu tại sao mỗi ngày lúc em vào anh đều nhìn lên, cười với em một cái và nhận lại nụ cười của em. Mãi rồi gần như là thói quen, hôm nào em đến hơi muộn là anh bồn chồn ngóng đợi...

Nguyên ngừng nói, hẩn vuốt nhẹ những sợi tóc xõa dài trên lưng Thủy. Thủy nóng nảy:

– Rồi sao nữa anh?

Nguyên chép miệng:

– Lúc đó anh tự nói với mình là chỉ tới đó thôi, anh không muốn bị cuốn vào một cơn lốc tình cảm nào nữa hết...

Giọng Thủy giận dỗi:

– Vậy tại sao hôm qua em trở lại không phớt lờ luôn đi... còn bày đặt mời người ta ăn bánh, còn gửi cho em cái dấu hỏi nghĩa là gì?

Nguyên cười nhẹ:

– Không làm gì hết nhớ em lại bỏ đi không trở lại như lần trước thì sao? Mời ăn bánh là tại vì... phải mua cái gì lấy lòng

cô hầu bàn để nhờ cô ấy đưa thư dùm chứ. Thú thật là hôm qua anh không đủ can đảm để qua nói chuyện với em, sợ bị em từ chối thì quê quá cho nên mới nghĩ ra cách là viết thư. Nhưng đến khi cầm viết lên thì lại không biết viết bằng tiếng gì? Tiếng Việt thì không được rồi vì nếu em không phải là người Việt thì làm sao em hiểu. Còn viết tiếng Pháp hay tiếng Anh lại càng không được hơn vì anh... bị dị ứng khi phải nói chuyện tình cảm bằng thứ ngôn ngữ không phải của mình. Bởi vậy cuối cùng anh chỉ viết được cho em có một dấu chấm hỏi...

Thủy mơ màng:

– Hèn gì em thấy anh hí hoáy viết thật lâu... đến lúc đọc dấu chấm hỏi của anh em biết anh muốn hỏi tại sao cả tháng qua em vắng mặt nhưng mà trong lòng em lúc đó ngổn ngang tâm sự làm

sao có thể trả lời cho anh cho nên đành dùng cái chấm than để trả lời cho anh...

– Từ lúc em bước vào anh đã nhận ra là em có chuyện buồn rồi nhưng cho đến lúc em hỏi anh về việc đưa bé Hạnh đi học đàn thì anh mới biết tại sao em cố tình trốn tránh anh. Em biết không... những ngày em không đến thời gian như dài vô tận. Chính anh cũng không ngờ là anh nhớ em nhiều như vậy và điều anh lo sợ thực sự đã xảy ra, anh đã bị cuốn vào một cơn lốc xoáy...

Thủy đẩy hẳn ra:

– Bây giờ anh ra khỏi cơn lốc đó cũng còn kịp mà...

Nguyên ôm mặt Thủy bằng hai tay, bắt buộc Thủy nhìn mình:

– Anh tình nguyện để cho lốc cuốn...

nhưng với điều kiện là phải có em bên cạnh...

* * *

Thủy mở cửa bước vào nhà, cái valise lớn để giữa phòng khách làm nàng ngạc nhiên. Hôm nay là thứ Sáu. Theo lệ thường, sau khi tan sở, Thủy đến thẳng nhà Nguyên, giúp chàng dọn dẹp nhà cửa và sửa soạn một vài món ăn đặc biệt để cùng ăn chiều với cha con Nguyên. Cảnh gà trống nuôi con của Nguyên nhiều khi khiến Thủy thật mũi lòng. Tuy nhiên, Nguyên có lẽ cũng đã quen cho nên đâu cũng vào đó, không đến nỗi bẽ bối lắm. Thủy thử người đoán xem cái valise kia là của ai, hình như Nguyên không nhắc tới việc phải đi xa kia mà. Còn đang đứng tần ngần ở phòng khách,

Thủy bỗng nghe tiếng động, nàng quay lại nhìn. Cửa phòng ngủ của Nguyên mở ra và một người đàn bà bước ra đi về phía nàng. Thủy nhận ra ngay người này chính là Hằng, mẹ của bé Hạnh và là người vợ đã chọn sự nghiệp của Nguyên. So với những tấm hình mà Thủy đã thấy thì Hằng đẹp hơn nhiều lắm. Có lẽ nhờ biết cách trang điểm khéo léo và ăn mặc hợp thời trang khiến cho vẻ đẹp sẵn có của Hằng tăng lên gấp bội. Thủy còn đang lúng túng vì sự xuất hiện đột ngột của Hằng thì Hằng đã mỉm cười cất giọng, thái độ thật tự tin và hơi trịch thượng:

– Chào cô, nếu tôi không lầm thì cô là cô Thủy, bạn gái mới của Nguyên, có phải không?

Giọng nói của Hằng trong và ngọt, giọng này hát hay cũng phải, Thủy nghĩ. Hằng nhìn thẳng vào Thủy, như thể đang

quan sát và đánh giá một đối thủ. Thủy nhủ thầm, không thể để cho Hằng làm chủ tình hình được. Cho nên Thủy cũng mỉm cười, trả lời Hằng bằng một giọng bình tĩnh:

– Chào chị, em cũng nhận ra chị là người vợ trước của anh Nguyên và là mẹ của bé Hạnh...

Thủy cố tình nhấn mạnh một cách có dụng ý hai chữ “vợ trước” trong câu nói của mình. Quả nhiên Hằng hơi tái mặt, nhưng chỉ một thoáng qua, nét mặt Hằng trở lại bình thường và sau đó đổi thành buồn bã. Hằng cúi mặt và khi ngẩng lên thì Thủy nhìn thấy đôi mắt đẹp kia long lanh như sắp khóc. Giọng Hằng nghèn nghẹn:

– Tôi nghe bé Hạnh kể rất nhiều về cô, tôi cũng biết rõ tình cảm giữa cô và

Nguyên hiện giờ. Nhưng tôi xin cô cho tôi vài phút, tôi có một chuyện rất quan trọng muốn nói với cô. Xin cô ngồi xuống đây và nghe tôi nói...

Thấy Hằng chột thay đổi thái độ, Thủy hơi ngạc nhiên. Nàng ghé ngồi nhẹ xuống sofa trong khi Hằng cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Ý tưởng chống chọi trong Thủy vơi đi khi thấy vẻ buồn bã của Hằng. Bằng một giọng buồn buồn kể lể, Hằng nói với Thủy rằng sau một thời gian tìm kiếm hư danh, Hằng đã chán ngán lắm rồi. Bây giờ là lúc Hằng muốn trở về tìm lại hạnh phúc bên chồng con, cái hạnh phúc mà trước đây nàng đã từng vứt bỏ để chạy theo ảo ảnh. Hằng xin Thủy cho Hằng toại nguyện.

Thủy hơi giật mình, nàng thật không ngờ Hằng nói những chuyện như thế này với nàng. Nhưng hình như mọi chuyện

phải do Nguyên quyết định mới đúng, tại sao Hằng không nói với Nguyên mà lại đi năn nỉ nàng. Như đoán được ý nghĩ của Thủy, Hằng nói rằng nếu không có Thủy thì Nguyên nhất định sẽ chấp nhận sự trở lại của Hằng. Thủy nói với Hằng là nàng thật lòng yêu Nguyên và không thể sống xa chàng. Thấy Thủy không xiêu lòng, Hằng bật khóc rồi đem bé Hạnh ra để thuyết phục Thủy. Hằng nói rằng bé Hạnh không thể sống vui vẻ và hạnh phúc với ai hơn là với chính mẹ ruột của nó. Và như vậy Hằng đã đánh trúng vào chỗ yếu của Thủy, bé Hạnh chính là điều làm Thủy suy nghĩ nhiều nhất.

Thủy biết sau này khi quyết định sống chung với Nguyên, dù cho nàng có đối xử tốt với bé Hạnh đến đâu đi nữa thì đối với bé Hạnh và mọi người nàng vẫn là một người mẹ ghẻ. Tuy bé Hạnh

rất ngoan nhưng nó cũng đã đủ lớn để hiểu rằng Thủy không phải là mẹ ruột của nó. Rồi khi những đứa em cùng cha khác mẹ ra đời thì dù muốn dù không với cá tính nhạy cảm của nó, bé Hạnh sẽ cảm thấy Thủy không thương nó bằng những đứa em kia. Và đó chính là điều Thủy sợ nhất. Hơn ai hết, nàng biết rằng một đứa trẻ trưởng thành trong một gia đình phức tạp như vậy sẽ chẳng thể nào sống hạnh phúc như mọi người được. Điều này có thể ảnh hưởng rất lớn đến tương lai của bé Hạnh.

Nhưng nếu vì bé Hạnh mà bắt Thủy phải hy sinh tình yêu của nàng thì thật là hơi quá đáng. Vả lại, nếu cha mẹ của bé Hạnh tiếp tục sống với nhau mà không có tình yêu thì cũng không chắc gì họ có hạnh phúc và bé Hạnh cũng chẳng sung sướng gì hơn khi phải sống trong một

gia đình như vậy. Trừ khi Nguyên trở lại yêu Hằng như lúc trước và điều này Thủy nghĩ rằng có lẽ rất khó. Có lẽ đoán được sự đắn đo của Thủy, Hằng nói rằng chỉ cần Thủy chấp nhận xa Nguyên, mọi chuyện còn lại Hằng tin chắc rằng mình có thể lo liệu được. Rồi Hằng mời Thủy ở lại dùng cơm chiều, Thủy buồn bã từ chối và cáo từ ra về sau khi hẹn Hằng cho nàng một thời gian để suy nghĩ rồi sẽ trả lời sau. Tự dưng Thủy cảm thấy mình là kẻ thừa thãi trong gia đình ba người của Nguyên. Tuy Thủy yêu Nguyên nhưng liệu nàng có sẽ đem được hạnh phúc đến cho chàng và bé Hạnh bằng người vợ cũ của chàng và mẹ ruột của bé Hạnh hay không? Dù gì thời gian Hằng và Nguyên yêu nhau rồi đi đến chung sống với nhau cũng hơn bốn năm, còn Thủy và Nguyên thì chỉ mới yêu nhau có nửa năm nay thôi. Tình cảm của Nguyên nếu để lên

bàn cân thì chắc chắn sẽ nghiêng hẳn về bên Hằng rồi. Đó là chưa kể bé Hạnh dĩ nhiên cần một người mẹ ruột hơn là một bà mẹ ghẻ.

Về đến nhà Thủy bỏ mặc cho Dung rồi rít hỏi có chuyện gì, nàng chỉ bảo Dung nếu Nguyên tìm thì nói Thủy không có nhà rồi vào phòng đóng cửa lại. Thủy cần thời gian để suy nghĩ trước khi quyết định, nàng không muốn gặp mặt Nguyên vì sợ bị chàng lung lạc.

Cuối cùng, mặc cho nhỏ Dung chửi Thủy ngu, Thủy vẫn quyết định xa Nguyên để chàng trở về gây dựng lại gia đình đổ vỡ của chàng. Thủy nghĩ rằng một mình nàng hy sinh nhưng sẽ cứu vãn được hạnh phúc của một gia đình.

* * *

Thủy thả nhẹ những bước chân vô hồn trên con đường nhỏ dẫn vào hồ. Bây giờ là tháng Mười, tháng đẹp nhất của mùa Thu. Mới đó mà đã trải qua năm mùa lá rụng. Thủy đã đến cạnh hồ nước, nàng nhìn xuống mặt hồ. Nước hình như vẫn lạnh. Những chú chim hải âu vẫn nhón nhơ đùa giỡn trên mặt nước giống như ngày nào. Thủy thở dài, cảnh cũ vẫn còn đây nhưng người xưa giờ đang ở nơi nào? Thủy chợt cười mình ngớ ngẩn, người xưa chắc hẳn đang vui trong hạnh phúc gia đình, sao Thủy còn thắc mắc làm gì. Thủy lại thở dài lần nữa, nếu quả thật gia đình Nguyên đang hạnh phúc thì sự hy sinh của Thủy năm nào không phải là có giá trị lắm sao?

Nhưng làm thế nào đi nữa, nàng vẫn không thể quên được những kỷ niệm đã

có trong cuộc tình thật đẹp nhưng ngắn ngủi với Nguyên. Cho dù Thủy đã cố tình nhận một việc làm ở xa để thuyên chuyển đi một tiểu bang khác. Cho dù Thủy đã mở rộng giao tiếp, làm quen và tiếp xúc với thật nhiều bạn bè. Chủ ý để tìm quên. Vậy mà những khoảng thời gian trống vắng, nàng vẫn day dứt nhớ. Nhất là mỗi độ Thu sang, khi những chiếc lá trên cây chuẩn bị đổi màu là lòng Thủy lại dâng lên một niềm chua xót. Và mùa Thu năm nay, lý trí Thủy đã không thể chống đỡ nổi ý muốn của con tim.

Nàng đã lái xe suốt tám tiếng đồng hồ, chỉ để trở về nhìn lại nơi chốn cũ. Nơi mà cách đây năm năm, Nguyên đã hôn Thủy lần đầu.

Thủy kéo cao cổ áo. Một cơn gió Thu thổi qua lạnh buốt. Biết là sẽ bị lạnh nên hôm nay Thủy đã cố tình mặc chiếc áo

khoác dày của mùa Đông. Vậy mà nàng vẫn cảm thấy lạnh. Có lẽ vì tâm hồn nàng đang thật sự cô độc và lạnh lẽo. Chợt Thủy quay người nhìn về chiếc ghế gỗ, nơi mà nàng và Nguyên đã từng ngồi.

Có một người đang ngồi trên chiếc ghế đó, một mình. Thủy nghĩ thầm, thì ra cũng có một người giống nàng, cô đơn đi dạo công viên. Thủy nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế bằng một tâm trạng cảm thông rồi quay đi. Có cái gì đó đang lộn xộn trong bộ nhớ của Thủy, sao đáng dấp người đàn ông kia quen như thế nhỉ? Ông ta mang một cặp kiếng mát thật to trên mắt cho nên Thủy nhìn không rõ mặt. Nhưng còn cái dáng kia, dù cho đang ở tư thế ngồi đi nữa, hình như cũng rất quen thuộc với Thủy. Tim nàng đập mạnh, có phải Nguyên đó không? Thủy lại quay nhìn trở lại, người

đàn ông đã đứng dậy và đang chậm rãi bước về phía nàng. Thủy có cảm tưởng thân mình nàng trở nên thật nặng, hai chân run rẩy như không còn chịu nổi sức nặng của cả người nàng. Thủy cứ đứng im như vậy chờ Nguyên bước đến. Nguyên gỡ cặp kiếng mát ra khỏi mắt. Chàng đã gầy đi khá nhiều. Nhận xét đầu tiên của Thủy chỉ có thế. Nguyên đỡ vội lấy Thủy, hình như nàng sắp ngã đến nơi. Chàng dìu Thủy trở về cái băng gỗ và đẩy nàng ngồi xuống. Nguyên biết Thủy đang xúc động, chàng cũng vậy. Nguyên ngồi xuống cạnh Thủy. Hai người cùng im lặng nhìn ra mặt hồ. Hình như họ đang cố tình tránh nhìn nhau.

Thời gian lặng lẽ trôi, rồi cũng đến lúc có một người phải lên tiếng trước. Thủy đã lấy lại bình tĩnh, nàng phá tan sự im lặng bằng một giọng nhẹ nhàng:

– Anh vẫn khỏe chứ? Bé Hạnh chắc đã lớn lắm rồi phải không?

Nguyên quay lại. Bây giờ họ mới nhìn vào mắt nhau. Rồi Thủy là người quay đi trước, nàng sợ mình sẽ tan rã dưới tia nhìn thăm thẳm của chàng. Thủy nghe tiếng Nguyên:

– Anh vẫn vậy. Trái đất vẫn quay và mình vẫn phải tiếp tục sống, tiếp tục chu toàn bốn phận và trách nhiệm của mình...

Thủy hỏi một câu mà từ ngày xa Nguyên đến giờ nàng vẫn muốn hỏi:

– Anh hạnh phúc chứ?

Nguyên xa vắng:

– Không thể nói là không, trên một khía cạnh nào đó, anh thật sự đang hạnh

phúc. Nhưng hạnh phúc quả thật có rất nhiều mặt, và tùy theo quan niệm của mỗi người... Cũng như mỗi năm, vào mùa Thu anh đều dành một ngày để một mình đi đến đây, ngồi trên chiếc ghế này, và nhớ... Đó cũng là một thứ hạnh phúc...

Rồi Nguyên quay sang Thủy:

– Còn Thủy? Em hạnh phúc chứ?

Thủy cảm động, nàng cảm thấy như có một luồng sinh khí mới đang thổi vào người mình. Thủy cảm thấy tâm hồn chột thanh thản lạ thường. Thủy hiểu cho dù xa nhau đã lâu nhưng nàng vẫn còn tồn tại trong lòng Nguyên. Bấy nhiêu đó cũng đủ cho Thủy cảm thấy thật hạnh phúc. Nàng cười nhẹ:

– Nếu nhớ một người cũng có thể kể là hạnh phúc thì có thể nói năm năm qua Thủy sống trong hạnh phúc. Tuy nhiên, cái hạnh phúc thật sự chỉ vừa đến với Thủy thôi. Và Thủy hiểu quyết định xa anh năm nào Thủy đã làm là một quyết định đúng. Vì nó đã mang lại hạnh phúc cho ba người...

Nguyễn cãi:

– Phải nói bốn người mới đúng Thủy ạ, bé Phúc đã được ba tuổi...

– Thật hờ anh? Như vậy thì thành thật chúc mừng anh và chị Hằng...

Thủy đưa tay ra cho Nguyễn bắt. Chàng cầm lấy bàn tay Thủy. Nàng cười nhưng mắt lại long lanh như sắp khóc. Nguyễn xiết chặt tay nàng:

– Cám ơn Thủy. Anh tin rằng người có tấm lòng tốt như em rồi sẽ tìm được hạnh phúc thật sự. Chúc Thủy sớm ngày tìm được hạnh phúc cho riêng mình...

Thủy xiết chặt bàn tay Nguyễn. Những giọt nước mắt xúc động lăn dài trên má. Cuối cùng thì Thủy đã hiểu, nàng đã thật sự nhận chân được hai chữ hạnh phúc...

Montreal, những ngày
chớm Thu 2006...
Phạm Lê An

<https://vietmessenger.com/books/?title=tinh%20thu>

